

Het huis van de
ondode

Het huis van de ondode

Jules Grandgagnage

Schrijver: Jules Grandgagnage

Coverontwerp:

ISBN:

© Jules Grandgagnage

Als de bloedmaan valt in de eerste week van november is zij het gevaarlijkst. Dit is de tijd dat doden terug kunnen keren naar het rijk der levenden. Het is de tijd van Nosferatu. Het is de tijd van de ondode.

1 - Pros Feratu, de ondode

De wolf volgde een eind de baan naar Guytry voor hij het bos inliep. Vaak lagen er op de weg krengen van vogels en platgereden eekhoorns, maar vandaag had hij geen geluk. Hij liep de berm over en stak zijn neus in de lucht. Hij ving een geur op van bloed en nog een luchtje dat hij niet kon thuisbrengen. Met zijn kop diep voorovergebogen volgde hij het spoor. Het bracht hem in de buurt van het oude huis op de heuvel. De geur was daar heel sterk. De wolf spitste zijn oren. In het struikgewas, op nog geen tien meter afstand, lag een man te kreunen. Zijn ademhaling was zwaar en onregelmatig. De wolf ging liggen en wachtte. Hij had geleerd om geduldig te zijn, om geen risico's te nemen, zelfs al had hij twee weken niets meer gegeten. Hij was de laatste van zijn familie. De anderen, jonger en sterker dan hij, waren door jagers neergeschoten. Ze lagen nu als trofee op de vloer van een of ander Ardens chalet. Hij was taai en vastbesloten om te overleven. Deze prooi wilde hij zich niet laten ontgaan.

Aan een van de vernielde ramen van het huis verscheen een man met een kandelaar. De oude wolf was op zijn hoede. Hij spande zijn spieren om bij het geringste onraad weg te lopen. Hij was al eens een keer geschoten. Lang geleden, toen hij als jonge wolf te dicht in de buurt van een boerderij was gekomen. De kogel zat nog steeds in zijn heup. Het had hem geholpen om zo lang te overleven. De pijn herinnerde hem er elke seconde aan dat hij moest oppassen. De man aan het raam ging weg. De wolf wachtte. Geduldig.

Pros Feratu zette de kandelaar op het tafeltje en ging terug aan het raam staan. Met zijn scherpe ogen probeerde hij het gezicht van de man in de struiken te zien. Hij lag op zijn buik, met zijn benen in een vreemde positie. De wolf was al wat

opgeschoven. Hij zag er uitgemergeld uit. Hij zou niets overlaten van de man. Pros Feratu had geen wenkbrauwen, anders zou hij ze zeker gefronst hebben. Als er iets was dat hij kon missen, dan was het een dode in zijn tuin! Er zouden mensen komen. En misschien wilden ze dan het huis onderzoeken. Het risico dat zijn nest zou worden ontdekt, was te groot. Hij rukte het raam open en boog zich naar buiten.

'Kst! Ga weg!' siste hij naar de wolf. Maar die vond de vogelverschrikker in het raam weinig indrukwekkend en bleef liggen. Pros Feratu klom tot op de vensterbank en spreidde zijn cape. Dan stootte hij zich af. Als een baksteen viel hij naar beneden, recht in een ongesnoeide beukenhaag. Zijn cape lag als een weggewaaide paraplu over zijn hoofd. Hij schaamde zich dood en liet zich haastig op de grond zakken. Het was al tien jaar geleden dat hij nog eens had gevlogen. Misschien moest je zulke dingen onderhouden. Na al die jaren in zijn tombe was hij wat stijf geworden. Hij klopte de bladeren van zijn cape en keek tussen de struiken. De wolf was weg, op zoek naar een plek waar geen vogelverschrikkers in zijn nek vielen. Pros Feratu liep op de gewonde man toe. Het was Fernand, de boswachter. Zijn been zat in een wolvenklem en bloedde hevig. Hij kreunde toen Pros Feratu de klem openklapte, maar hij bleef roerloos liggen.

Hij gaat dood, dacht de vampier. Tenzij... Hij bukte zich en voelde aan de halsslagader van Fernand. Zijn hart klopte nog zwakjes. Misschien was het nog niet te laat! Pros Feratu ontblootte zijn vlijmscherpe hoektanden en sloeg toe.

Toen Fernand vijf minuten later ontwaakte, was Pros Feratu al teruggelopen naar het huis.

De vampier boog zich over de brief die hij net geschreven had. Zoals hij daar zat met zijn kaalgeplukte hoofd en zijn zwarte cape leek hij sterk op een gier. De clan van de Feratus

waartoe hij behoorde, was de oudste van de drie families. Maar hun aantal was in Europa sterk geslonken. Waarschijnlijk omdat iedereen hen onmiddellijk als vampiers herkende. Het was een gril van het lot dat hij, een Feratu, de meest beschaafde van allemaal, opgejaagd werd als een stuk wild. De Moravios hadden hun schoonheid, maar waren koel en berekenend. En de adellijke Draculs hielden achter de muren van hun kastelen gruwelijke feesten. Tegenover al dat geweld kon hij slechts geduld en geslepenheid inbrengen. Maar zelfs een Feratu beging soms een stommitieit. Met deze brief hoopte hij de heerser van de drie families wat gunstiger te stemmen. Hij had de toon van de brief luchtig gehouden. De koningin hield niet van voetvegen en jaknikkers. Met één hand ondersteunde hij zijn benige gezicht, terwijl hij de woorden zachtjes voor zich uit prevelde.

Guytry, vrijdag 1 november

Waarde Katarina di Moravio,

Het is weer de tijd van de bloedmaan! Mijn koude hart klopt van opwinding, want binnenkort begint het toernooi tussen de drie families. De Draculs, de Moravios en de Feratus zullen ieder hun kampioen sturen. Honderd jaar geleden won u in een schitterend duel van graaf Virankula's neef, Vladimir de spieser. Als onze koningin bent u erin geslaagd om al die tijd de vrede tussen de families te bewaren. Mijn hulde daarvoor! Ik hoop dat de Kracht van de bloedmaan mij spoedig een kampioen bezorgt om de eer van de Feratus te verdedigen. Hoe dan ook: dat de beste moge winnen!

Na het toernooi kom ik u nog wel eens opzoeken. Ik ben u dankbaar dat u ook Feratus in uw nest laat slapen. Het is een mooi gebaar, zeker omdat in 1958 een deel van uw nest verloren ging! Zelf blijf ik liever zolang het kan nog wat aan de oppervlakte wonen.

Waarde vriendin, ik vertel het u liever zelf dan dat u het van een ander hoort: vannacht beging ik een stommiteit! Ik heb van de boswachter geproefd! Ik weet dat ik daarmee ook uw clan van de Moravios in gevaar breng, maar ik hield het echt niet meer uit. Ik voed me nu al weken met ratten en verloren gelopen katten. Met spinnen in tomatensaus en bloedappelsienen. En toen kwam Fernand voorbij. Goed doorvoed en blozend. Hij trapte in een van zijn eigen vallen en lag voor dood op de grond. Voor ik er erg in had, zat ik in zijn nek. Ik troost me met de gedachte dat hij anders toch dood zou zijn gegaan. Maar desondanks: wat een flater! Van dorpelingen moet ik afblijven, ik weet het. Ik heb mijn clan zelfverboden om nog in Guytry te gaan eten, en nu overtreed ik mijn eigen verbod! Had ik nog maar een paar dagen gewacht tot mijn huurders kwamen. Die advertentie in de Woonkrant was echt een schitterend idee geweest van Pasmans:

*TE HUUR MOOIE VAKANTIEWONING IN DE ARDENNEN
RUSTIEKE OMGEVING OPEN HAARD ALLE COMFORT.*

Pasmans kreeg al een telefoontje van een zekere Moereman. Hij vroeg of hij het huis voor een week mocht huren. En of hij zijn vrouw en kinderen mocht meebrengen. Ik zei tegen Pasmans: hoe meer zielen, hoe meer vreugd! En dat meende ik. Morgen komen ze! Ik ben benieuwd hoe die Moeremannen smaken. Oppassen wel voor mijn darmen. Na al die weken bloedarm dieet geraken ze vlug ontregeld. Fernand ligt nog wat op mijn maag. De volgende dagen doe ik het wat rustig aan. Het ergste wat een vampier kan overkomen, is winderig in zijn kist liggen. Zoals in 1960, toen ik pas uit mijn coma ontwaakte nadat België al een federale staat was geworden! Geachte Katarina, ik ga nu afsluiten om mijn middagdutje te doen. Als ik me haast, kan ik deze brief nog met de vleerpost meegeven!

*Uw toegewijde,
Pros Feratu*

2 - De Moeremannen

'Opstaan, Stijn! We vertrekken!' Stijns oogleden klapt open alsof er veertjes onder zaten. Hij dwong zichzelf om na te denken over twee belangrijke vragen. Vraag één: wie ben ik? Vraag twee: waar ben ik?

'Stijn!' Stilaan kwam het allemaal terug. Die dwingeland die hem uit zijn bed wilde halen, was zijn ma, Lotje Moereman. Hijzelf was Stijn, dertien lentes jong en niet gewend aan vroeg opstaan. Hij moest zich dus in de kamer van Stijn bevinden. Dat klopte. Aan de muur hingen posters van Star Wars. Hij tastte boven het hoofdeinde van het bed. Het lichtzwaard zat op zijn plaats. Het wie en waar was dus al opgelost. De mist trok stilaan weg uit zijn slaapdrongen brein. En hoe meer hij zich herinnerde, hoe meer de paniek zich op zijn gezicht aftekende. Het was het begin van de herfstvakantie en hij had erop gerekend om dit jaar thuis te kunnen blijven. Maar ma en pa Moereman hadden anders beslist. Dit jaar gingen ze naar de Ardennen. Het was daar gezonde lucht, het was eens wat anders en bla, bla, bla. Pa was er wild van, want het kostte bijna twee keer niets. Stijn kreunde. Zijn hart deed pijn als hij dacht aan alle dingen die hij zou moeten achterlaten. Zijn vrienden, zijn SF- films en zijn spelcomputer. Stuk voor stuk keiharde redenen om NIET naar de Ardennen te trekken!

'Stijn!' Het klonk dringender, bijna in paniek. Ik moet in een vorig leven iets vreselijks gedaan hebben, dacht hij. En nu word ik gestraft voor mijn daden. Wat zou ik gedaan hebben? 'Stijn!' Mijn ouders vermoord? Of erger nog: in een vorig leven heb ik mijn kind mishandeld. En in dit leven moet ik ondervinden hoe het is om zo'n sukkelaar te zijn!

'Stijn, als je nu niet maakt dat je beneden bent, dan heb je een hele week corvee aan je broek!'

'Ik kom!' kreunde hij. Geeuwend wandelde hij zijn kamer uit en de badkamer in. In de spiegel staarde hij vijandig naar de pukkel op zijn voorhoofd. Hij stelde die pukkel aansprakelijk voor zijn mislukt liefdesleven. Phaedra had hem laten zitten voor die pukkel. En hij was sindsdien alleen maar groter en roder geworden. Had hij een echt lichtzwaard, dan zou hij korte metten maken met die pukkel. Zap! Zoing! Weg was hij. Maar dit was aarde, begin eenentwintigste eeuw. Een achterlijke plek waar nog geen lichtzwaarden bestonden. Nee, hij zou rustig moeten wachten tot hij er weer menselijk uitzag. Konden ze hem niet gewoon een paar jaar in een coma doen? Wat hem betrof, waren dit verloren jaren. De mensen zeggen wel dat de jeugd de mooiste tijd van je leven is, maar dat is natuurlijk larie. Je hebt geen barst te zeggen, moet allerlei gezonde smakeloze troep eten, en de meisjes lopen gillend van je weg uit schrik dat je huid gaat barsten. Hij gaf een woeste ruk aan de kraan om zijn moeder te laten horen dat hij er werk van maakte. Het water gutste over de rand en kletste op zijn blote voeten. Het gevoel van fris, zuiver water op zijn huid trof hem als een pistoolschot.

'Aiiiii!' Zij schreeuw wakte Shari en meteen was het uit met zijn rust. Shari kwam met haar beertje naast hem staan.

'Je bent nog niet aangekleed,' zei ze verwijtend. 'Ga weg! Nu is het aan mij!' Hij spuugde nog wat wit en roze tandpasta tegen de spiegel, zodat zijn mams kon zien dat hij zijn tanden gepoetst had. Vervolgens schoot hij een zwart Greenpeace T-shirt aan met spartelende walvissen, trok zijn gebleekte jeans aan en legde zijn haren zorgvuldig in de war. The wild look. Het was al een paar weken in de mode. En hoezeer zijn mams er ook tegen was, Stijn wilde zich op dat punt niet gewonnen geven. Wild was het en wild bleef het.

'Vooruit, sis, nu is het aan jou,' grijnsde hij. 'Je hebt nog twee minuten!'

'Jij mag geen baas over mij spelen!' gilte Shari. 'Mama heeft het gezegd!'

'Pas op of ik eet je beer op!' plaagde Stijn. Hij deed alsof hij in de teen van de beer ging bijten. Shari gaf een gil die niet in decibels kon worden uitgedrukt.

Beneden in de keuken hoorde Lotje Moereman het kabaal in de badkamer, maar ze besloot om niet in te grijpen. Haar zenuwpees van een echtgenoot zat toch in de garage. Zelf kwam ze uit een gezin met acht kinderen en ze was dus wel wat gewend. Haar Willy was na zijn ontslag bij Renault helemaal niet meer te genieten. Sinds hij wat bijverdiende als verkoper van thermisch ondergoed ging het al wat beter. Maar leuk was anders. Ze hoopte dat de uitstap naar de Ardennen hem wat zou opmonteren. 'Lotje!!!' Hij stond ineens voor haar, zijn hemdsmouwen opgerold, een zwarte veeg over zijn voorhoofd.

'Ja, Willy?'

'Lotje, heb jij mijn twee inch moersleutel ergens gezien?' Hij keek haar aan alsof zij het ding met opzet verstopt had.

Ja, wilde ze zeggen, onder mijn hoofdkussen! Maar ze deed het niet, want over auto's moest je met Willy geen grapjes maken.

'Nee,' zei ze, 'maar kijk eens op de vloer. Jij laat altijd alles rondslingeren.' Hij bromde wat en droop af. Ze ging gewoon verder met het maken van de lunchpakketten. In gedachten liep ze nog eens het lijstje na dat ze had gemaakt. Sokken, onderbroeken, tandpasta, pyjama's ... ze kende het bijna uit het hoofd. Aan haar zou het niet liggen dat ze weer eens iets vergeten hadden. De laatste trip naar zee: geen zwembroek voor Willy. Hij had ze nog eens 'vlug gepast' de avond voordien en dan vergeten in het valies te steken. Of dat culinair weekendje naar Spa? Een ramp! Willy had zijn scheerapparaat vergeten, Shari haar beer, Stijn zijn goede manieren en zichzelf haar beste schoenen. Nee: deze keer zou alles perfect gaan! Zij stak de lunchpakketjes in de koelbox en zette die in de gang bij de valiezen. Dan liep ze terug naar de

boekenkast in de woonkamer. Bovenaan stonden Willy's boeken: hoe je oldtimers restaureert, allerlei titels in verband met autotechniek en een eenzaam boek over de geschiedenis van de onderbroek. Haar boeken, voornamelijk over tarot en astrologie, namen wel twee schappen in beslag. Ze koos er enkele uit en legde ze op tafel. Net op dat moment kwamen Stijn en Shari de woonkamer binnen. Shari had haar beertje bij, haar tas met barbiepoppen en haar tandenborstel.

'Kijk, mama, mijn tandenborstel, niet vergeten!'

'Mijn flinke meid! Kom hier dat ik je knuffel!' Stijn keek met een scheef lachje hoe mams zijn zus optilde en door de lucht zwierde. Wat een gedoe.

'Waar is paps?' vroeg hij, toen Shari terug geland was.

'Nu je het zegt! Die is al zeker een uur in de garage. Wat spookt die daar toch uit?'

'Zijn auto knuffelen,' zei Stijn droogjes. Mams schoot in een lach.

'Mams?' Stijn dacht: It's now or never, ik vraag het gewoon.

'Mams, mag ik mijn computer meenemen?'

'Nee schat,' glimlachte mams keihard. 'Die auto van mijn Willy heeft een koffertje van twee keer niks. We zullen allemaal wat moeten inleveren. Ik bijvoorbeeld neem toch ook niet mijn breimachine mee?'

Stijn maakte een grimas. Hij had niet anders verwacht natuurlijk. Kinderen kwamen in de pikorde van het gezin Moereman helemaal achteraan gesukkeld.

'En mijn...'

'Nee, Stijn, ook je films en je liefde blijven hier thuis.' Ha, ha, wat kon mams toch grappig zijn. Stijn bekeek haar met de koele Jedi-blik. Ze gaf geen krimp. En toch neem ik mijn lichtwaard mee, dacht hij opstandig. Van pure ellende liep hij de garage binnen om te zien wat zijn vader uitspookte.

De motorkap van de Alfa was nog open. Daar stond zijn vader dubbel gevouwen te sleutelen.

'Bezig, paps?'

'Hé...? Ja, ik kijk nog effe het oliepeil en het sproeiereservoir na en dan ben ik klaar. Geef me die vod eens, kerel.' Stijn haalde een katoendoek van de werkbank en legde dat op het koetswerk. Zijn paps kwam terug aan de oppervlakte. Hij voelde voor de derde keer nog eens aan de bougiekabels en sloot dan de motorkap.

'Alles zit vast!' zei hij ernstig. Hij liet de motorkap voorzichtig neerkomen en veegde met de katoenen vod zijn vingerafdrukken weg. Het viel Stijn weer op hoe mager zijn pa wel was. Een echte zenuwlijder. Stijn begreep het tot op zekere hoogte wel. Een half jaar geleden was zijn pa bij Renault Vilvoorde nog een gewaardeerd kaderlid. Toen werd de fabriek opgedoekt. Bezuinigingen. Ineens stond hij met duizenden andere arbeiders en bedienden op straat. Die job als handelsreiziger in ondergoed bracht wel brood op de plank, maar veel was het niet.

'Getver...! Kijk al eens hoe laat het is! Geen tijd meer om de bandendruk te meten... Dat zal dan maar moeten wachten tot aan het volgende benzinstation!' Stijn keek zijn pa aan alsof hij van een andere planeet kwam. Voor de zoveelste keer in zijn leven vroeg hij zich af of hij wel één gen gemeen had met deze mens.

'Doe jij de garagepoort open, kerel?' Stijn slenterde naar de poort en kantelde ze open. Om grappig te zijn zwaaide hij als een toreador het katoenen doek voor de neus van de Alfa. Maar zijn pa lachte niet. Hij had al zijn aandacht nodig om naar het motorgeluid van de Alfa te luisteren. De viercilinder draaide soepel. Willy Moereman schakelde in eerste en liet het koppelingspedaal zachtjes opkomen. De Alfa gehoorzaamde en gleed naar buiten. Willy Moereman was een gelukkig man.

Aan de ontbijttafel ging alles zijn gewone gangetje. Shari taterde voluit over de meest onbenullige dingen, en Lotje

probeerde haar man wat af te schermen voor de geluidsoverlast. Stijn zat er stiller bij. Honger had hij niet. Wie at er nu midden in de nacht?

'Kom, Shari, stop eens een boterham in je mond', zei mams, 'dan horen we je even niet! Willy, heb je je pillen bij?'

'Ja, en ik zal ze nodig hebben! Die twee daar maken kabaal voor tien!' Stijn wierp zijn vader een giftige blik toe. Ze zouden een pil moeten uitvinden om vaders te beletten onzin uit te kramen!

'Ik heb al tien minuten niets gezegd!' protesteerde hij. Paps rechte zijn rug en legde zijn mes neer.

'Ga je weer tegenspreken, snotneus?'

Mams voelde wat aankomen en zette meteen haar bliksemafleider aan.

'Nog iemand thee?'

'Ja, ik wil wel,' zei Stijn. 'Mijn keel is droog van al dat tegenspreken.' Pa Moeremans vuist dreunde op de tafel.

'Begin je weer, jongetje? Als je met grote mensen wilt discussiëren, dan moet je eerst je puistjes ontgroeid zijn!' Vlam, die zat. Stijn zweeg de rest van de tijd. Hij wist heel precies hoe martelaars zich voelden, net vóór ze voor de leeuwen werden geworpen. Lotje knipoogde en boog zich vertrouwelijk naar hem toe.

'Ik heb nog een verrassing voor jou in petto,' fluisterde ze.

'Wie weet valt die week Ardennen nog best mee!'

Haar gsm piepte voor Stijn haar meer had kunnen vragen. Paps veerde recht.

'En nog iets: iedereen laat zijn gsm thuis, begrepen? Iedereen!'

3 - Onder de bloedmaan

Om stipt negen uur klikte pa Moereman zijn eigen veiligheidsgordel vast.

'Heeft iedereen zijn warm ondergoed aan?' vroeg hij streng. 'Want in die Ardennen heb je vlug een verkoudheid te pakken!' Het was zo en ze vertrokken. Doel: Guytry, een gehucht nabij Hotton dat niet eens op de kaart te vinden was. Stijn zuchtte diep en zakte weg op de achterbank. Wat een afgrijselijk vooruitzicht! Een volle week in een godverlaten plek ergens gaan hokken met zijn new age mams, zijn zenuwpees van een vader en zijn hyperkinetische krijszus Shari. Zeven dagen zonder gamecomputer. Zeven keer vierentwintig uur koeien bestuderen en doen alsof paps grappig is. Eek! Beam me up, Scotty! Voer me weg van deze barbaarse planeet, waar kinderen elke gril van hun waanzinnige ouders moeten ondergaan!

Ze reden voorbij Spiesser Vleesverwerking, een gebouw met kantoren, koelhallen en een los- en laadafdeling. Daar woonde Veerle Spiesser, de vriendin van mams. Het woongedeelte besloeg de hele eerste verdieping. Stijn zag Phaedra aan het raam staan naast haar moeder. Hij liet zich nog meer onderuitzakken opdat ze hem niet zou zien.

'Toeter eens!' riep mams. Pa Moereman deed het, tegen zijn zin. Mams begon als gek te wuiven.

'Heb je het gezien, Stijn?' plaagde zij, 'Phaedra is je nog niet vergeten!' Stijn kreeg een hoofd als een biet. Wat bemoeiden ze zich nu met zijn liefdesleven?

'Waarom heb jij zo'n rood gezicht?' vroeg Shari.

'Ik denk dat hij wat koorts heeft,' lachte mams. Maar ze liet hem verder met rust. Stijn kroop in zijn hoekje en deed alsof hij sliep. Maar Shari trapte daar niet in.

'Je neus beweegt!' riep zij. 'Jij slaapt niet, je doet maar alsof!' 'Ik zal seffens jouw neus eens laten bewegen!' mompelde Stijn. Hij ging rechtop zitten en keek verveeld naar buiten. 'Hij loopt lekker, vind je niet Stijn?' Stijn hoefde paps niet te vragen wie er dan wel zo lekker liep. Paps zou zijn Alfa 's nachts onder zijn hoofdkussen steken als dat kon. 'Het klinkt wat dunnetjes,' zei Stijn, 'alsof er niet genoeg olie in zit of zo.' Paps reageerde niet. Over een Alfa maak je geen grapjes. Hij schakelde terug voor een scherpe bocht naar rechts. Stijn plakte bijna tegen het portier aan. Shari vond het allemaal lollig en deed er nog een schepje bovenop. 'Rupsbaan!' riep ze. Rupsbaan!

Ze reden nu al een uur langs kleine wegeltjes, omdat zijn pa niets van autosnelwegen moest hebben. Niet sportief genoeg. Geen uitdaging. Pech voor de sukkelaars op de achterbank, natuurlijk. Die waren nu de speelbal van onmenselijke middelpuntvliedende krachten. In elke bocht naar links moest Stijn oppassen dat hij zijn zus niet verpletterde. En in de bochten naar rechts knalde zijn gekke zus met haar hoofd tegen zijn schouder aan. Eindelijk kwamen ze toch op een kalm stuk weg langs de vallei van de Ourthe. Shari begon met haar tong rondjes op de ruit te tekenen. Paps merkte het niet en keek strak voor zich uit. Stijn hield argwanend het hoofd van zijn vader in de gaten. Als paps zich begon te vervelen, dan was hij in staat om... Tot zijn schrik draaide pa Moereman zich plotseling half om.

'Weet je wat we doen, om de tijd de doden? We raden welke auto er van de andere kant komt. Ik zeg: een Opel! Wie doet mee? Shari, lik niet aan mijn ramen!'

O nee, dacht Stijn, daar heb je hem weer!

'Ik vind auto's spotten stom,' zei hij. 'Daarbij, ik heb gelezen dat er mensen zijn opgepakt die aan vliegtuigspotten deden. Ik wil niet in de gevangenis!'

'Ook niet als het wat opbrengt?' Nu had paps Stijns volle aandacht.

'Je bedoelt...'

'Ik bedoel: we zetten iets in. Iets dat je kunt verliezen. Het mag geld zijn, maar ook iets anders.'

'Dat is een goed idee!' knikte mams goedkeurend. 'Jullie spelen erom wie er straks de afwas doet. Wij, meisjes, kennen toch niets van auto's. Ja, een Renault, dat ken ik, zo heette onze vorige auto, niet?'

'Dat is een stom spel,' mokte Stijn. 'Ik doe niet mee.'

'Wie niet speelt, verliest,' zei mams. 'Dan hoeven we niet meer te spelen, want jij doet toch de afwas.' Stijn bezweek onder haar chantage.

'Een Volvo,' mompelde hij.

'Ho, ho, wacht eens wat!' protesteerde pa Moereman. 'We moeten eerst de spelregels afspreken! De spelregels zijn: ten eerste: je mag niet alle twee hetzelfde merk kiezen. Dat is héél belangrijk. Regel twee: je moet wachten tot er in de verte geen auto te zien is. Regel drie: je mag je antwoord niet veranderen, regel...'

Stijn deed zelfs geen moeite om te luisteren. In plaats daarvan concentreerde hij zich op het achterhoofd van zijn vader. Je wordt al wat kaal, dacht hij. Veertig jaar en bijna kaal. Dat staat mij dus ook te wachten. Ze zeggen dat het erfelijk is. Wat een ramp. Als je jeugdpuistjes verdwenen zijn, begint je haar uit te vallen. En je gebit wordt geel. En je wordt een oude zeurpiet. Mijn vader, dat ben ik binnen dertig jaar. Binnen dertig jaar zit ik daar te zaniken tegen een slachtoffer op de achterbank. En als die dan weer...

'Regel twaalf, en misschien de belangrijkste van allemaal... Stijn! Zit niet zo te dromen! Regel twaalf: wie verliest en zich onttrekt aan de afwas, verdubbelt zijn verlies, is dat duidelijk? Opel!'

'Volvo.'

'Mishoebieshie!' gilte Shari.

Paps won natuurlijk. Voor auto's had hij zoiets als een zesde zintuig.

Gelukkig voor Stijn passeerden ze een bordje met de naam van het dorpje Guytry, alvorens paps een tweede spel kon beginnen. Paps zette een eindje verder de auto aan de kant om zijn kaart te raadplegen. Gps vond hij iets voor verwende salonchauffeurs en dat ding kwam er in zijn oldtimer niet in. Mams delfde haar gids van de Ardennen op en begon er hardop uit voor te lezen.

'Paps, knip het lichtje eens aan, het wordt hier zo donker!' zei ze. Willy Moereman wierp een blik op de lucht. Dat beloofde niet veel goeds. Mams begon voor te lezen.

'Guytry. Klein gehucht nabij Hotton, dat u bereikt via de N807. Lijdt sinds de jaren vijftig aan ernstige ontvolking, waarschijnlijk door gebrek aan werkgelegenheid in de streek. Gelegen langs de Ourthevallei, in het gebied dat bekend is als het landschap van de grotten van duizend en één nacht. In 1958 was de Brusselse postbode Thirion met vakantie in Hotton. Het viel hem op dat enkele tuinen versierd waren met vreemde stenen. Ze bleken afkomstig te zijn uit een grot die door een ontploffing in een steengroeve was blootgelegd. Al vlug werd een opening ontdekt die toegang gaf tot een onderaards gangenstelsel. Met Pasen 1962 werden de grotten voor het publiek opengesteld. Toeristen kunnen nu het meer dan 700 meter lange gangenstelsel bezoeken. Guytry ligt in het centrum van dit gebied. Tot hiertoe werd hier echter nog geen tweede ingang naar de onderaardse gangen ontdekt...'

'Wauw! Misschien ontdekken wij wel een ingang!'

'Ja, Stijn, dat zou best kunnen!' lachte mams.

Stijn keek door het raam naar de wolken. Er was onweer op komst. Achter de heuvel in de verte hing een inktzwarte lucht.

'Kijk daar! De maan!' riep Shari.

'Nee, gekkerd, dat is de maan niet, dat is de zon,' zei Stijn. Maar toen hij wat beter keek, zag hij dat ze gelijk had. De maan op klaarlichte dag! Alhoewel, klaarlicht was het zeker niet.

'Ze ziet rood!' riep Shari.

'Wie ziet rood?' vroeg Lotje verstrooid.

'De maan! Zij heeft een rood gezicht!' Lotje keek naar het vreemde verschijnsel.

'Purper' mompelde ze, 'een purperen maan!' Paps legde de kaart open op haar schoot.

'Ik heb het!' riep hij. 'Eerste straat linksaf, dan rechtdoor, over de heuvel en dan is het ergens aan onze rechterkant!' Hij scheurde de weg op tot aan een kruispunt en draaide dan linksaf. Ze volgden nu een weggetje met karrensporen. Aan weerszijden stonden koeien in de weiden. Ze keken Stijn aan alsof ze wilden zeggen: wat doe jij hier? Ik zou het niet weten, meisjes, dacht Stijn. Als het aan mij lag, waren we nu nog in Antwerpen.

'Ik weet het terug! riep Lotje ineens opgewonden. 'Die purperen maan! Ik wist dat ik er iets had over gelezen en nu weet ik het weer.'

'O ja?' vroeg paps verveeld. Als het geen vier wielen had en een motor, interesseerde het hem niet.

'Ik zoek het straks op, om zeker te zijn. Die purperen maan heeft iets te maken met het terugkeren van de doden.'

'Oe! Spooky!' lachte Stijn.

'Ja, lach maar,' zei Lotje. 'Je weet toch dat de kinderen in Amerika nu Halloween vieren?'

'Ja, een soort verkleedpartij en iets met pompoenen.'

'Zoiets. Maar wist je ook dat het gebaseerd is op een oud Keltisch geloof dat in deze week de doden kunnen terugkeren?'

'Lotje! Er zitten kinderen in de auto hoor!' bromde Willy. 'Je jaagt ze de stuipen op het lijf!'

'Ja, maar toch...'

Ze zweeg. De purperen maan scheen hen te volgen, maar dat was natuurlijk gezichtsbedrog.

De auto begon hevig van links naar rechts te wiegen.

'Schip ahoi! Storm op zee!' riep paps. Hij lachte zelf hard om zijn eigen grapje. Stijn glimlachte zuinig, want paps keek naar hem in zijn achteruitkijkspiegeltje. Op dat ogenblik hoorden ze in de verte de donder. Dan volgde een bliksemschicht. Stijn zou zich later herinneren dat dit het moment was waarop hij voor het eerst het kruis op de heuvel had gezien.

Het huis stond donker afgetekend tegen de door bliksems doorkliefde lucht. En Stijn voelde voor het eerst ook de dreiging die rillingen langs zijn ruggengraat omhoog joeg. Om niet te beginnen gillen van angst dwong hij zich om de seconden te tellen tussen de lichtflits en de daaropvolgende donderslag. Eén kilometer per seconde die verstreek. Zo had hij het tenminste geleerd. Toch verraste de krakende paukenslag hem nog zo, dat hij bijna van zijn zetel gleed. Shari kroop dicht tegen hem aan. Haar lip trilde.

'Het is niks hoor,' suste Stijn, maar hij was er zelf niet zo gerust in.

'Het is ineens stikdonker!' riep paps verbaasd uit. Hij knipte zijn koplampen aan en reed langzamer. Mams draaide zich om naar Shari. Zij glimlachte, maar Stijn merkte dat ook zij zenuwachtig was. Nu klonk de donder alsof er een groot rotsblok op hen afrolde. Ze hielden hun adem in, wachtend op de bevrijdende donderslag. Het leek wel alsof de bodem onder hen een meter omhoog golfde en met kracht weer neerkwam. Shari krijste het uit. Paps ging bruusk op de remmen staan. De motor viel stil. Ze freewheelden tot aan de kant van de weg, vlak naast het kruis dat scheef gezakt boven hen uittorende. Die eerste seconden zei niemand wat. Maar ze voelden zich allemaal hetzelfde. Verlamd van de schrik. Rondom hen was de hel losgebarsten. Rukwinden en hagelbuien kwamen uit het niets, takken braken boven hun